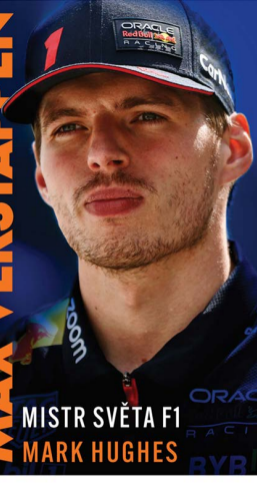

MAX VERSTAPPEN

MISTR SVĚTA F1
MARK HUGHES

**MAX
VERSTAPPEN**

**MAX
VERSTAPPEN**

MISTR SVĚTA F1

MARK HUGHES

sloart

Copyright © 2023 Mark Hughes
Translation © Zuzana Bičíková, 2024
Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována
nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými
nebo mechanickými, včetně fotokopií, nebo zaznamenána do informačních
systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Max Verstappen. Mistr světa F1

Z anglického originálu

Unstoppable. The Ultimate Biography of Max Verstappen,

poprvé vydaného v roce 2023 nakladatelstvím

Headline Publishing Group, An Hachette UK Company,

přeložila Zuzana Bičíková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,

Oderská 333/5, 196 03 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025

Editorka Aneta Křížková

Jazyková redakce Vendula Perglerová

Odborná revize Martin Straka, Tomáš Richtř

Korektury Vendula Perglerová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1066-2

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovar.cz

info@slovar.cz

Pro Heather

OBSAH

Úvod 9

1 / MONAKO 21

2 / OTEC A SYN 43

3 / JAK SE VYRÁBÍ ŠAMPION 60

4 / NARUŠITEL STARÝCH POŘÁDKŮ 78

5 / MUŽ A STROJ 98

6 / NEJKRATŠÍ CESTA DO FORMULE 3 115

7 / OD NOVÁČKA K REKORDMANOVI 137

8 / NA OSTRŽÍ NOŽE 177

9 / HRDINOVÉ A ZÁPORÁCI 194

10 / STAČILO JEN MÍT AUTO 209

11 / AŽ ŽIJE KRÁL 226

12 / NEPORAZITELNÝ 261

13 / MRZUTOSTI A ODMĚNY 277

Poděkování 282

Rejstřík 283

ÚVOD

Max Verstappen vtrhl do F1 jako uragán a sotva se závodní svět stačil rozkoukat, už ukazoval, že se z něj stane budoucí velikán. Řadě fanoušků příjmení Verstappen připomnělo devadesátá léta a přelom milénia, kdy Maxův otec, Jos „the Boss“, do sportu vnesl pikantnost a sem tam i nějakou tu kontroverzi, ale do výsledkových listin se nikdy výrazněji nezapsal. Josovi to ve F1 příliš nevyšlo a jeho hvězda pohasla dřív, než vůbec stihla zazářit. Nakonec jen vířil vzduch v pozadí, zatímco diváci čekali na vedoucí jezdce.

Ale prakticky od chvíle, kdy Jos zmizel z reflektorů F1, se naplno začala rozjíždět nová verstappenovská ofenziva. Kdyby vznikl experiment, jak vytvořit dokonalého závodního pilota, proces by značně připomínal zrod Maxe Verstappena. Max totiž není jen syn Jose, ale také Sophie Kumpenové, ve své době jedné z nejlepších motokárových závodnic světa. Soupeřila s Jensonem Buttonem, Giancarlem Fisichellou, Jarnem Trullim a zdatným, byť v této konkurenci ne tak hvězdným závodníkem Christianem Hornerem. Když měla Sophie svůj den, dokázala porazit ty nejlepší z nich. Byla pozoruhodná, talentovaná a chytrá.

Existuje ale něco jako *gen rychlosti*? Narodil se Max jako mistr světa? Je možné, že mu ta dvojitá dávka závodnické DNA už ve chvíli, kdy spatřil světlo světa, správně rozproudila všechny neurony

MAX VERSTAPPEN

a synapse a dala mu do vínku nejen zuřivě soutěživou povahu, ale také nadpřirozený cit pro fyzikální limity pneumatik na asfaltu, který je nezbytný k tomu, aby se z něj stal šampion? Nebo bylo skutečným darem to, že Max prakticky vyrostl na motokárové dráze, kde nasával vůni spálené gumy a dvoutaktního paliva a kde ho vychovával jeden z nejpřísnějších, nejtvrdsích a někdy i nejděsivějších otců-závodníků, kteří kdy bráždili závodní okruhy?

Vědci strávili stovky tisíc hodin ve snaze zjistit, zda vůbec existují sportovní geny, zda se odborníci v jakémkoli oboru prostě rodí, nebo vznikají, a jaká kombinace přírody a výchovy je nutná k tomu, aby se vrozený potenciál projevil naplno. Napsali o tom i stovky tisíc vědeckých studií.

David Epstein ve své průlomové knize *Sportovní gen: Hledání maximálních sportovních výkonů a limitů lidské výkonnosti* v roce 2014 shrnul a představil dostupné důkazy. Volně parafrázováno: „Výsledek expertní studie... lze shrnout do jediné věty, která se v mých rozhovorech s psychology zkoumajícími odbornost opakovala jako zaseklá gramofonová deska: ‚Jde o software, ne hardware‘. Tedy že percepční sportovní dovednosti, které odlišují experty od diletantů, se učí nebo stahují jako software prostřednictvím praxe.“

Toto bádání se primárně zabývalo atletikou, obdobný výzkum, který by ukázal, zda totéž platí i v motorsportu, zatím neexistuje. Máme ale výzkumy, které mají pomoci při výběru pilotů stíhaček, a zdá se, že se v nich dají najít paralely se světem automobilových závodů. Výsledky víceméně odpovídají teorii „hardwaru“, tedy že schopnosti jsou vrozené a mezi jednotlivci existují značné rozdíly v přirozených vlohách ještě před zahájením celoživotního tréninku.

Obojí může být – a nejspíš je – pravda. Existují rozdíly v „přirozených“ schopnostech a platí „pravidlo 10 000 hodin“. Pravidlo 10 000 hodin, které zpopularizoval novinář Malcolm Gladwell

ÚVOD

ve svém bestselleru *Mimo řadu*, vychází z práce psychologa z Floridské státní univerzity Anderse Ericssona a jeho kolektivu z roku 1993, kdy studovali dospívající houslisty ze Západoberlínské hudební akademie.

Podle tohoto „pravidla“ z člověka do dvaceti let udělá mistra soustředěná, strukturovaná činnost zaměřená na překonávání a odstraňování slabých stránek a chyb, a zároveň pravidelné a nemilosrdné zpětné hodnocení výkonu pro odhacení oblastí, ve kterých je prostor pro zlepšení, to všechno po dobu 10 000 hodin.

Taková dřina rozhodně není zábava – a vydrží jen ti nejdodlanější a nejmotivovanější. Ale podle Ericssona je nezbytná k tomu, aby si elitní sportovci dokázali vypracovat podrobné, komplexní kognitivní modely, díky kterým se nemusejí spoléhat jen na hrubé reakční schopnosti, ale jsou schopní i vědomě předvídat pohyby soupeřů a reagovat na ně.

Má tedy Max vrozenou „přirozenou“ schopnost? Pohled na čtyřletého kloučka, který nasedl do motokáry, projel s ní trať a brzy byl rychlejší než děti, které se sportu věnují už léta, tomu nejspíš nasvědčoval.

Odpracoval si svých „10 000 hodin“? Jednoznačně. A ještě pár desítek tisíc návrh. S otcem, jako je Jos, to ani jinak dopadnout nemohlo. Ačkoli Jos vystoupal v kariéře až na vrchol v podobě F1, nikdy nezapomněl, že cesta do formule začíná v motokárách. Byl jedním z největších odborníků v tomto oboru s nejhlubšími znalostmi. Takže když se čtyřletý Max dožadoval vlastní motokáry (když mu řekli, že má počkat rok nebo dva, předvedl takový nervový záchvat, že Sophie trvala na tom, že pro všechny zúčastněné bude nejjednodušší, když ji dostane spíš dříve než později), Jos mu rád vyhověl.

Jenže když o pár let později Max chtěl začít závodit, protože už tehdy prokazoval jasné vlohy pro motorsport, Jos trval na tom,

MAX VERSTAPPEN

že na to musí jít pořádně. Když už, tak už. Tím, že se Max narodil v samotném srdci základny motorsportu, tedy v prostředí motokár, neměl asi nikdy jinou možnost než se mu plně oddat. Bylo jasné, že v tomto prostředí bude zaručena jak samotná jeho touha závodit, tak drilování v přístupu k němu.

*

Kde končí Josovy ambice a sny, které prožívá skrz syna, a kde napravuje chyby, jež nadělal ve vlastní kariéře, a kde začíná kariéra samotného Maxe? Když Jos přišel do F1, panoval kolem něj přece jen jistý rozruch. Šlo o nespoutaného chlapíka z holandské komunity kočovníků a hledačů pokladů na vrakovištích, který v motokárách a juniorských kategoriích automobilových závodů platil za malou senzaci.

Automobilové závody jsou spletitým světem, který vyžaduje čas, abyste ho správně pochopili. A to se týká i těch nejnadanějších a nejambicióznějších jezdců, dokonce i těch, kteří mají náskok v podobě rodinného jmění. Nestačí si jen cestičku do nejvyšší soutěže zaplatit; potřebujete i znalosti a schopnosti pro to, abyste z každé příležitosti dokázali vyždímat maximum. Existuje nepřehledné množství pastí a nastražených min, které dokážou zmařit i sebeslibněji se vyvíjející kariéru. Dítě začne sbírat znalosti až ve chvíli, kdy začne závodit, a i bystrým a učenlivým žákům to může trvat roky. Jenže Maxovi umetl cestu někdo, kdo si jí sám prošel, někdo, kdo byl připravený se stoprocentně věnovat jeho kariéře a vyvarovat se chybných kroků, kterých se dopustil sám. Tento deset let trvající projekt z Verstappenových udělal nezastavitelnou mašinu.

Když se to vezme kolem a kolem, tvrdá práce a obrovské znalosti, které je třeba získat, se odrážejí nejen v základním principu řízení, ale i v přístupu k němu. Ne každý má závodění v DNA. Je

ÚVOD

to posedlost, která nenechává moc prostoru pro cokoli dalšího – jiné zájmy, vztahy mimo závodění, pochopení světa mimo závodní bublinu. Všechno musí být zaměřené na výkon: reakce na podněty a řešení problémů musí být a) správné a b) provedené bez prodlení. Tenhle přístup se ani nedá popsat jako soustředěnost, ale spíš jako naprosté pohlcení. Vaši mysl i vaše tělo musí prakticky neustále zaměstnávat přemýšlení o tom, jak být ještě rychlejší. Když se budete více věnovat automobilovému závodění, objevíte celou spoustu poznatků a informací, ale dostanete se k nim jediné tak, že nebudete myslet na nic jiného. Je naprosto nepřijatelné, abyste opouštěli závodní trať s dobrým pocitem, že jste ze sebe vyždímali maximum. Takový pocit je možná přijatelný pro hobby závodníky. A možná pro děti, kterým rodiče dopřávají jen radost ze závodění a zasypávají je slovíčky chvály. Ale pro ty děti, které jsou na cestě k věčné slávě, to nestačí.

„Pracoval jsem s celou řadou skvělých jezdců,“ říká Kees van der Grint, specialista na pneumatiky Bridgestone, který pracoval s Josem od motokár až po F1 a který Maxův raný vzestup sledoval zblízka, „ale to, jak k věcem přistupovali oni, nebylo normální ani podle závodních standardů. Bylo to něco extrémního. Bylo neuvěřitelné, jak byli odhodlaní nedělat v ničem kompromisy. Nevěřím, že v tomhle věku měl Max bůhvíjaký podíl na rozhodování. O všem rozhodoval Jos. Ale oni do toho dali všechno. Všechno. Po testování se vraceli na trať a simulovali déšť pro případ, že by v den závodu přšelo, trávili hodiny a hodiny vylepšováním motoru i motokáry. Nikdy v životě jsem něco takového neviděl.“

I v době, kdy Jos ještě závodil v kokpitu F1, jeho srdce patřilo motokárářům. Řídil týmy, připravoval a prodával motory. S motorem od Jose Verstappena například vyhrál mistrovství světa v motokárářích v roce 2022 Giedo van der Garde. Dokonce i mezi

MAX VERSTAPPEN

jednotlivými velkými cenami jste ho mohli najít v motokárových padocích po Evropě nebo v dílně, kde stále něco kutil, jak vzpomíná Van der Grint. „Dokonce i když Jos závodil v F1 a než Max vůbec závodit začal, člověk mohl mít problém ho dostat na testování, pokud datum kolidovalo s nějakou důležitou motokárovou akcí. Vždycky se soustředil na motokáry.“ Ze soutěžního hlediska si tedy Max nemohl přát lepší prostředí pro rozvoj. Táta v prostředí uměl chodit, znal všechny zákruty a konkurenční výhody, což Maxovi dávalo obrovskou výhodu ještě před samotným startem závodu.

Ačkoli ve vypjatých chvílích se u Maxe projevují Josovy vznětlivé geny, celkově je vyrovnanější osobnost a nenechá se vystresovat tak snadno jako jeho otec. Je víc po Sophii než po Josovi. I proto měl Jos občas pocit, že Max nebere závodění tak vážně, jak po něm chtěl, a kvůli tomu mezi nimi vzplanul ne jeden incident. Ale pod Maxovou uvolněnou a nenucenou povahou s pohodovým úsměvem a smyslem pro humor se ukrývá nefalšovaný závodník. Stačí sklopit průzor a promění se, slovy šéfa jeho týmu Red Bull Christiana Hornera, v „plnokrevníka. Má silnou vůli, a když emoce přerostou přes hlavu, dokáže být velmi ostrý. Ne-drží se zpátky“.

„Ale můžete se spolehnout, že z něj dostanete sto procent. Je to člověk se snad nejodolnější psychikou, jakou jsem kdy viděl. To, jak jedná pod tlakem, je fenomenální. A čím větší tlak na něj vyvíjíte, tím lépe se mu daří. Je prostě fenomenální.“

Navzdory tomu, že mu okolnosti do vínku nadělily konkurenční výhodu, Max má v sobě i hlad učit se a vítězit. Nechybí mu kuráž, protože té mu vrchovatě dodal Jos, někdy příkladem, někdy i napřímo. Jeho metody v příručkách o tom, jak být správným rodičem, rozhodně nenajdete, a občas by se dokonce daly kriticky označit jako týrání.

ÚVOD

Vezměte si třeba incident, který už patří do zlatého fondu závodních příhod, kdy Max během závodu v Neapoli v roce 2012 udělal hloupou chybu, což jeho otce rozzuřilo natolik, že svého patnáctiletého syna vysadil na čerpací stanici a odjel. Jindy se zase stalo, že ho Jos po kolizi na trati donutil jít několik kilometrů z okruhu zpět do hotelu pěšky. Maxe, který šel po krajnici v závodní kombinéze a s helmou v ruce, nabral řidič, který jel kolem, a odvezl ho do hotelu. Jos, když viděl, že dorazil dříve, než očekával, se ho zeptal, jak to zvládl tak rychle. Když mu to Max objasnil, Jos trval na to, že ho odveze zpět na místo, kde ho ten cizí člověk vyzvedl, vysadí ho tam a donutí ho dokončit trest. Jos nesdělával svoje rady a připomínky citlivě, tiše nebo nenápadně. Maxův osud byl předem daný – stát se nejlepším závodníkem, jakým může být – a Jos znal jen jeden způsob, jak ten osud naplnit. Na kompromisy nebo dotčené city nebylo místo.

Ale aby to fungovalo, musel být Max víc než jen nesmírně talentovaný. Musel mít také velmi specifickou osobnost, která v sobě spojuje asertivitu a dravost, což jsou nezbytné ingredience každého závodníka, ale už ne často související sklony k rebelství. Vyžadovalo to odolnost, která dokáže snést Josovu extrémní výchovu, ale nebude opakovat jeho chyby.

Aby Josova tvrdá ruka přinesla kýžený efekt, musel být Max naprosto pohlčený závoděním, ale vzhledem k tomu, že nikdy nic jiného nepoznal, nešlo o nic výjimečného. Výjimečné bylo to, jak si Max zachoval vlastní osobní identitu navzdory nepřetržitému vlivu někoho tak extrémního, jako je jeho otec.

„Max je diplomat,“ prozradila jeho matka Sophie v nizozemské talk show RTL Boulevard. „Vždycky chce všechno napravit.“ Vzhledem k Josově dominantní osobnosti a Sophiině smělé inteligenci je snadné si představit, že se toho malý Max během prvních

MAX VERSTAPPEN

jedenácti let svého života, než se jeho rodiče rozešli, mohl snažit napravit opravdu hodně.

Když se s ním bavíte dnes, nezdá se, že by na něm minulost zanechala hluboké šrámy. Je uvolněný a společenský, na rtech mu často pohrává úsměv. Nejzvláštnější částí jeho osobnosti, tou nejzajímavější, je to, že se nenechá ničím zastrašit. Nikoho se nebojí a nikdy si nedělal hlavu se svojí pověstí. Mluví vždy upřímně, na trati je vždy ten, kdo má navrch. Ale není to žádný vzpurný rebel. Nebo o tom minimálně nikdo neví. Je jen ohromně přímočarý, věcný a prozaický – v tomto směru splňuje všechny stereotypy o Nizozemcích – a otevřeně se hlásí k životu a kariéře, kterou Jos pomáhal utvářet. Neodvrátil se od svého otce a neodplul na vlnách dolarů a slávy. Jos je stále po jeho boku, je mu partnerem v jeho úspěchu, možná dokonce rovnocenným, a zdá se, že osamostatnění syna v jiných oblastech proběhlo úplně hladce. Jos a Raymond Vermeulen, manažer, kterého Jos najal ještě během svojí aktivní kariéry a dodnes ho považuje za spolehlivého důvěrníka, se v tichosti starají o byznys v pozadí, zatímco Max na trati drtí soupeře. Pak se vrátí do civilního života, do nějž na konci roku 2020 vstoupily partnerka Kelly Piquetová a její dcera z předchozího vztahu Penelope.

„Jistě, Kelly je o něco starší,“ řekla Sophie v RTL Boulevard v roce 2021. „Má malé dítě. Jsou taková malá rodina a myslím, že to je něco, co Maxovi v mládí možná chybělo. Mám pocit, že mu tenhle typ stability letos pomohl, protože ví, že na něj doma někdo čeká. I Kelly pochází ze závodní rodiny, takže má pro všechno pochopení. Když se podíváte, jak se k její dceři i svojí sestře chová laskavě, je to pro mě potvrzení, že má srdce na pravém místě.“

Zdá se, že si Max zařídil klidný domácí život, který jako dítě nikdy neměl, ale po kterém jistě toužil, vzhledem k tomu, jak bylo manželství jeho rodičů bouřlivé. Určitou představu o tom,

ÚVOD

jak špatná jeho domácí situace byla, si můžeme udělat z toho, že po rozchodu v roce 2008 si Sophie soudně vyžádala, aby se k ní Jos nemohl přiblížit. Po rozvodu zůstal Max s Josem – i proto, že v té době spolu trávili hodně času kvůli motokárám –, zatímco jeho sestra Victoria zůstala se Sophií. Max si ovšem zachoval blízký vztah ke všem, jako milující syn i bratr.

To, že nejde jen o pózu pro média, bylo jasné už ve chvíli, kdy jen pár hodin po zisku prvního titulu mistra světa v jednom z rozhovorů řekl, že to považuje za úspěch celé rodiny. „Je to opravdu neuvěřitelný pocit, když dosáhnete toho, o čem jste odjakživa snili. Nejen já, ale i celá moje rodina. I oni tím museli žít. Táta byl často pryč, a to ho nejspíš stálo manželství. Sestře se stýskalo nejen po mně, ale i po tátovi, protože byl pořád se mnou. Teď zpětně se mi vrací spousta... Nebylo to zbytečné. I proto to pro mě moc znamená.“

„Myslím, že Max ví, jak moc mě mrzelo, že jsem se s ním nevidala, když byl malý,“ svěčila se Sophie v dokumentárním seriálu o Verstappenových *Whatever It Takes* z roku 2020, „a přijde mi, že chce dohnat ztracený čas.“

I Victorii rozchod rodičů zasáhl, a ačkoli se díky Maxovým úspěchům může věnovat vlastním zájmům – mezi něž patřily i motokárové závody –, nebyla to pro ni procházka růžovým sadem, jak Max naznačil. Hovořila o tom i v dokumentu: „Chápu, proč táta trávil všechnen čas s Maxem. Je neuvěřitelné, že to dotáhli až do F1. Ale občas to pro mě bylo těžké. Byly chvíle, kdy jsem si nepřipadala důležitá, když se mluvilo jen o Maxovi.“

Max také vypráví o tom, jak volný čas tráví s matkou a sestrou na motokárových okruzích. „Občas spolu závodíme v motokárách. Všichni tři jsme dost soutěživí. Většinou nás od sebe dělí jen desetina sekundy a sestra se vzteká, protože si myslí, že je lepší. Proti

MAX VERSTAPPEN

tátovi jsem naposledy závodil ve třinácti, zajížděli jsme podobné časy. To mě bavilo.“

„Když byli malí, Max vždycky Victorii uplatil nějakou nálepkou nebo omalovánkou, aby byl klid,“ prozradila Sophie RTL. „Vždycky na ni bere ohled. Jsou nerozlučná dvojka. Přesně to ukazuje jeho povahu – to, jak je hodný a milý. Max vždycky bude chtít všechno nejdřív vyřešit domluvou, je to citlivá duše. Tu závodnickou dravost má po Josovi. Jemnou laskavost po mně. Ale nenechte se zmást, pod přilbou je pořádný tygr.“

Dost ohleduplný na to, aby kolem sebe udržoval příjemnou atmosféru, ale nijak zvlášť hloubavý, aby trávil příliš času rozjímáním. Dotíravé psychologické otázky mířící na jeho vztah s otcem v dětství u něj nepadají na úrodnou půdu. Nedočkáte se od něj hlubší odpovědi, než „co se stalo, stalo se“, pokrčení ramen nebo „cením si toho“. Záleží mu jen na tom, kde je teď. A tam se dostal tak, že jakmile nahlédl do závodního prostředí, okamžitě se chtěl aktivně zapojit. Jos této, svými slovy „naléhavé žádosti“, vyhověl, ale zároveň ho driloval a trénoval tak, jak ještě nikdy nikdo předtím. Minimálně ne v tomto sportu. Možná se nabízí paralela se sestrami Williamsovými nebo Andre Agassim v tenise.

Chlapec, který se narodil do závodního cirkusu, teď balancuje vysoko nad hlavami všech na visutém laně a využívá všechny triky, které ho principál naučil na motokárových tratích napříč Evropou. Principál k němu vzhlíží se zjevnou hrdostí, ví, že jeho syn dokáže chodit po laně mnohem lépe než on sám, ale cítí uspokojení z toho, že mu dal – ve svých očích – všechny nástroje potřebné k úspěchu, školu mnohem lepší, než se dostalo jemu.

Ale jaký člověk může z takové závodní laboratoře vzejít? Navzdory neuvěřitelnému talentu stojí nohama na zemi a jeho zájmy a postoje jsou možná až příliš umírněné. Jako by ho obloukem

ÚVOD

minul zápal pro sociální spravedlnost, který tolik rezonuje generací Z. Nepůsobí dojmem, že by měl přehled nebo se zajímal o to, co se děje ve světě mimo jeho bublinu. Je to milý, starostlivý a rozumný chlápek, ale nezdá se, že by si dělal vrásky kvůli záležitostem mimo jeho bezprostřední oběžnou dráhu. Jako by vždy hledal perfektní rovnováhu. Tedy, ne v autě. Ale všechno vně kokpitu je nastavené tak, aby byl jeho život i život jeho blízkých co nejméně stresující. Ze závodního hlediska je to vlastně dokonalá kombinace: oheň a agrese v autě, pohodová rovnováha mimo něj. Možná ještě více než jen surový závodní talent je jeho klíčové genetické dědictví právě toto: kombinace Josova ohně a Sophiina klidu. „Z vědeckého hlediska je to možná ta nejlepší možná kombinace,“ potvrzuje Frits van Amersfoort, jehož týmem prošel Jos i Max. „Maxova dychtivost a zvířecí dravost pochází od Jose, společenskost zase od Sophie. Dokonalý mix. Myslím, že ani v laboratoři by nedosáhli toho, co se povedlo těmhle dvěma!“

Kdykoli Max usedne do vozu, snaží se ze sebe vydat maximum, což ho v začátcích dostávalo do situací, které nebyly zrovna v souladu se závodní etiketou. Extrémním případem bylo, když na rovince ve Spa donutil Kimiho Räikkönena prudce zabrzdit, aby v rychlosti 320 km/h zabránil nehodě, která by si zcela jistě vyžádala letecký transport do nemocnice. „Měl by si zajít k psychiatrovi,“ pronesl o incidentu legendární trojnásobný mistr světa Niki Lauda.

„Super, můžeme jít spolu,“ smál se Max, když se o Laudově kritice dozvěděl. Nemyslel to útočně ani defenzivně. Jen si zkrátka nedělal hlavu s tím, co si o něm myslí někdo mimo jeho nejužší bublinu, protože o sobě ani v nejmenším nepochybuje.

Vzhledem k vrtošivému talentu a prozíravému způsobu, jakým ho Jos vedl, ztrácela obvyklá pravidla často smysl. Kvůli některým Verstappenovým bujarým kouskům musely být sepsány nové

MAX VERSTAPPEN

sportovní předpisy, stejně jako se tak stalo o generaci dříve kvůli Michaelu Schumacherovi. Například vzniklo nařízení stanovující minimální věk jezdce F1 na 18 let. Toto pravidlo bylo zavedeno poté, co Max debutoval jako nejmladší jezdec v historii ve věku 17 let a 166 dní. Absolvoval celých čtrnáct velkých cen, než vůbec mohl legálně brázdit evropské silnice.

Max nevěnuje pozornost tomu, jak se F1 proměnila v éře sociálních sítí, protože i když patří do digitální generace, v duši je stará škola. Svede s autem věci, o kterých se ostatním může jen zdát, dokáže závodit kolo na kolo tak těsně, že za stejných podmínek je prakticky nemožné ho porazit. Realizuje se ale výhradně na sportovním poli, není jako Lewis Hamilton nebo Ayrton Senna, jejichž osobnost dalece přesahovala hranice světa F1. Na to je až moc přímočarý a bez zájmu o svět mimo závodění, protože v takovém světě nikdy nežil. Ovšem v bublině, ve které existuje, jen málokdo svedl to co on.

1

MONAKO

*V Monaku se více než kde jinde projevil astronomický potenciál mladičké-
ho nováčka...*

Získat titul mistra světa v roce 2022 byl mnohem méně stresující a kontroverzní úkol než rok předtím. Finálový závod na stejném místě v Abú Dhabí byl vyvrcholením Maxovy nerušené plavby a jeho patnáctým vítězstvím v sezoně, byť o titulu se rozhodlo již o čtyři závody dříve. Max také nastolil nový rekord – za jedno dominantní období nasbíral více prvních míst než bývalí velikáni Jack Brabham, Graham Hill či Emerson Fittipaldi za celou dlouhou kariéru. Z Blízkého východu odletěl soukromým tryskáčem Dassault Falcon 900EX, který si v roce 2020 koupil od Richarda Bransona. Do francouzského Nice to už byl jen krátký výlet vrtulníkem podél pobřeží do Monaka, které od září 2015, kdy oslavil osmnácté narozeniny, nazývá domovem.

Na začátku toho roku, tedy ještě než Max vylétl z hnízda, jsem s Josem dělal rozhovor. Max už tou dobou byl pilotem F1, Jos ale neviděl důvod, proč by jeho syn měl opouštět domov v belgickém Maaseiku. „Perou mu tu prádlo a všechno,“ prohlášoval starý tvrďák Jos, jako by to mohlo změnit Maxův názor. Jejich společná cesta z Maxova dětství do F1 došla na svůj konec a sedmnáctiletý